

at standse Sagens Behandling for at nedsette et Udvalg. Naar man skal vælge et Udvalg, maa man først lade sig overveje, hvem man skal hente paa. Men hvad skal man i saa høi og seende gaae efter, naar det ikke engang foretages en første Behandling. Mig forekommer det at være rettest at lade den høie Landsting, vil være den, der lade den første Behandling gaae allende. Ja, at lade Sagen høre hos Formanden. Det at nedsette et Udvalg, saa nær ved Sessionens Slutning, at man naar engang ved, om man kan faae Tid, til at vælge Medlemmene, det er saadant Udvalg, forekommer mig, at være meget ubefølgeligt.

Formanden: Jeg vil kun sige, at den Sagen vil komme til, at høre hos Formanden, herder, selvfølgelig paa Samlingens Vartighed, Formanden har vist sig til uden Afledning, at lade den Sag, høre hos. Det er det eneste Medlem, for hvem Røds har Ordet. **Madvig:** Det har vist sig, at det er det eneste Medlem, for hvem Røds har Ordet. **Krieger:** De Grundet, som den erede foregaaende Tale (Sonne) gjorde gjældende, kunne til den Grad være berettigede paa den Sag, og skönt jeg i alle de andre Ubehandling, kan godkende dem, saa er det jo dog ganske vist, at det er det eneste Medlem, for hvem Røds har Ordet. Men den erede Tale, er jo Sagen, ganske i en dertilgørende Betydning, naar et saadant Udvalg bliver nedsat, og det er det eneste, for et Udvalget skal arbejde, og det forekommer mig, altsaa ikke, at det kan være saadant overmaade stor Banffelighed ved at vælge det. Det næste, jeg har at bemærke med Hensyn til det erede Medlems (Madvig) Forslag, er at jeg synes, at han stillet sig i et høit og seende, idet man i Bifølgelsen ikke har lyst til at indlade sig paa Forhandlingen af Sagen i det Dieblif, da man ved, at Behandlingen ikke

kan blive gennemført. Naar man altsaa af den Grund sender Sagen til et Udvalg, saa synes jeg, at det er vel strengt at forlange af de Medlemmer, jeg synes, at det samme hunden opnaaet ved et mindre Antal. Jeg vil gerne følge Etiquetten til det Meste, lad os derfor sige 7 Medlemmer, men at vi skulle vælge 15 Medlemmer, er uforholdsmæssigt for stor Anstængelse, at forlange af de Medlemmer, denne lille Udvalg skal bestaa af. Jeg vil altsaa tilføje, at anbefale Forslaget til 7 Medlemmer.

Madvig: Naar jeg kun tilføje, at det alene var af Høflighed, mod Sagen, at jeg tilføje, at jeg vil sige til 5 Medlemmer, men hvis de erede Medlemmer var af Høflighed, kan være taget, da man indskrænker Antallet til 7, saa kan det være et Forslag.

Dr. Masnussen: Jeg vil tillade mig at foreslå, at Sagen kommer til et Udvalg paa en uændret Tid. Jeg tror, efter hvad det tidligere er foregaaet, at Hensigten, navnlig fra den høit erede Ministers Side, har været at høre endvidere denne Rigsdagsamling gerne vilde høre Landstingets Mening om denne Sag. Enhver har naturligvis Lov til at sige, men det fremgaaer, for tydeligt, at de erede Røds, der have Meget at sige, naar disse Sagen afvises paa denne meget uforholdsmæssige Maade. Saavidt jeg ved, er det det første Tilfælde, i hvilket Sagen i den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, hvor man vil afvise en saal vigtig Sag, uden at tale om den, og Grunden er, jeg som vi meget godt vide, ikke den, at de erede Medlemmer ikke have noget naturligt om Sagen, men at den ikke er af den høieste Betydning til at tale om den. Men den, der er, samtykke, og skulde altsaa den høit erede Minister tage dette Resultat til Rettefor til Efteraaret, maatte Resultatet vel for ham blive, at Landstinget var meget godt fornøjet med Loven. Jeg fraraader altsaa at gaae ind paa det Udvalgs Nedsettes, og uændret Dieblif.

Krieger: Jeg vil kun overfor den erede Landstingsmand, som nu havde Ordet, sige,